

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 56/21
Люксембург, 15 април 2021 г.

Решение по дело C-515/19
Eutelsat SA/Autorité de régulation des communications électroniques et des
postes и Inmarsat Ventures SE

Услуга за връзка с интернет на борда на самолетите: мобилна спътникова система, която по отношение на капацитета на предаваните данни се основава главно на допълнителни наземни елементи, инсталирани така, че да обхване цялата територия на Съюза, не е непременно несъвместима с европейската правна уредба

Засиленото използване на наземни елементи е възможно, при условие че не се нарушава конкуренцията и че спътниковият компонент на системата е от реална и конкретна полза

С цел да се улесни развитието на конкурентоспособен вътрешен пазар за мобилни спътникови услуги в Европейския съюз и да гарантира постепенно покритие във всички държави членки, Европейският парламент и Съветът приемат Решение № 626/2008 (наричано по-нататък „Решението МСУ“)¹. В края на процедура за подбор на оператори на общоевропейски системи, предоставящи мобилни спътникови услуги², Европейската комисия подбира, наред с други, предприятието Inmarsat Ventures SE. Това предприятие разработва система, наречена „European Aviation Network“, предназначена за предоставяне на услуги по авиационна свързаност. С решение от 21 октомври 2014 г. Autorité de régulation des communications électroniques et des postes (Франция) му разрешава да използва на територията на континентална Франция определени честоти, а с решение от 22 февруари 2018 г. му предоставя разрешение за експлоатация на допълнителни наземни компоненти (наричани по-нататък „ДНК“)³ на мобилни спътникови системи. Поради това Eutelsat, конкурент на Inmarsat, сезира Conseil d'État (Държавен съвет, Франция) с жалба за отмяна на последното решение с мотив, изведен по-специално от неспазване на правото на Съюза.

Сезиран с преюдициално запитване от най-висшата френска административна юрисдикция, в решението си Съдът дава тълкуване на „мобилни спътникови системи“, както и на понятията „ДНК“ и „подвижна наземна станция“⁴ с оглед на Решението МСУ. Освен това Съдът внася уточнения във връзка с правомощията на компетентните органи на държавите членки да отказват или да предоставят на даден оператор разрешенията, необходими за предоставянето на компоненти на мобилни спътникови системи.

Съображения на Съда

Съдът подчертава най-напред, че „мобилна спътникова система“ **не трябва непременно** да се основава главно, от гледна точка на капацитета на предаваните данни, главно на спътниковия елемент на тази система. Всъщност приложимите разпоредби на Решението МСУ не определят, от гледна точка на капацитета на предаваните данни, отношението между спътниковия компонент на мобилна спътникова система, от една страна, и наземния компонент на тази система, от друга страна. Впрочем от употребата на думата

¹ Член 2, параграф 2, букви а) и б) и член 8, параграфи 1 и 3 от Решение № 626/2008/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 юни 2008 година относно подбора и издаването на разрешения за системите, предоставящи мобилни спътникови услуги (МСУ) (ОВ L 172, 2008 г., стр. 15, наричано по-нататък „Решението МСУ“).

² Член 2, параграф 2, букви а) и б) във връзка с член 8, параграфи 1 и 3 от Решението МСУ.

³ Член 2, параграф 2, буква б) във връзка с член 8, параграфи 1 и 3 от Решението МСУ.

⁴ Член 2, параграф 2, буква а) от Решението МСУ.

„допълнителен“ в израза „допълнителни наземни компоненти“ не може да се направи никакъв извод, тъй като този термин мълчи по въпроса за относителната важност на двата компонента.

По-нататък Съдът уточнява, че наземна станция може да се квалифицира като „ДНК на мобилни спътникови системи“, когато са изпълнени две основни изисквания. Що се отнася до местоположението, тя трябва да се използва на определено място и да покрива географски район, разположен в рамките на района на действие на спътника (спътниците) на съответната мобилна спътникова система. Освен това от функционална гледна точка наземната станция трябва да се използва, за да се подобри достъпността на мобилната спътникова услуга в географските райони, в които съобщенията със спътниковия компонент на тази система не могат да бъдат осигурени с необходимото качество. След като тези изисквания са изпълнени, както и останалите общи условия⁵, от разпоредбите на Решението МСУ⁶ не може да се изведе каквото и да било ограничение относно броя на ДНК, които могат да бъдат експлоатирани, или относно обхвата на тяхното географско покритие. В това отношение понятието „необходимо качество“ трябва да се схваща като **равнището на качество, необходимо за предоставяне на услугата, предложена** от оператора на тази система, и трябва да се разглежда в светлината на целта за насърчаване на иновациите, технологичния прогрес както и интересите на потребителите.

При това положение експлоатацията на ДНК **не трябва да води до нарушаване на конкуренцията** на съответния пазар и спътниковият компонент на мобилната спътникова система трябва да е от **реална и конкретна полза**, в смисъл че такъв компонент трябва да е **необходим за функционирането на тази система**, освен случая на независима работа на ДНК при отпадане на спътниковия компонент, която не бива да надхвърля 18 месеца. **Компетентните национални органи** трябва да проверят спазването на тези условия.

Накрая, според Съда, за да попадне в обхвата на понятието „подвижна наземна станция“, **не се изисква** такава станция да е в състояние, без отделно оборудване, да осъществява комуникация както с ДНК, така и със спътник. В това отношение, след като припомня определени изисквания, които трябва да бъдат спазени, Съдът приема, че на тези изисквания отговаря **съвкупност, съставена от два отделни приемащи терминала, свързани от оператор на комуникация**, първият разположен над фюзелажа на самолет и осъществяващ комуникация с космическа станция, а вторият — разположен под фюзелажа и осъществяващ комуникация с ДНК. Съдът уточнява, че в този контекст е ирелевантно обстоятелството, че индивидуалните елементи не образуват физически неделим корпус.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 4293

⁵ Член 8, параграф 3 от Решението МСУ.

⁶ В частност от член 2, параграф 2, буква б) от Решението МСУ.